

Sygn. akt II Ca 1698/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Nowak
-----------------	----------------

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2015 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Kancelaria (...) spółki akcyjnej w K.

przeciwko M. K.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego dla Krakowa - Podgórze w Krakowie z dnia 11 marca 2015 r., sygnatura akt XII C 1925/15/P

1. zmienia zaskarżony wyrok nadając mu brzmienie:

„I. zasądza od pozwanej M. K. na rzecz strony powodowej Kancelarii (...) spółki akcyjnej w K. kwotę 810,99 (osiemset dziesięć, 99/100) zł z odsetkami ustawowymi od dnia 27 listopada 2014 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanej M. K. na rzecz strony powodowej Kancelarii (...) spółki akcyjnej w K. kwotę 24 (dwadzieścia cztery) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.”;

2. zasądza od pozwanej M. K. na rzecz strony powodowej Kancelarii (...) spółki akcyjnej w K. kwotę 30 (trzydzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 3 września 2015 r.

Niniejsza sprawa była rozpoznana przez Sąd Rejonowy w postępowaniu uproszczonym. Również Sąd Okręgowy jako Sąd II instancji rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym.

Sąd Odwoławczy nie prowadził postępowania dowodowego, zatem na zasadzie art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku obejmować będzie jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja strony powodowej jest uzasadniona i skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku.

Zarzut naruszenia art. 339 § 2 k.p.c. był częściowo trafny bowiem Sąd Rejonowy niezasadnie uznał, że w świetle twierdzeń pozwu żądanie strony powodowej nie może zostać w ogóle uwzględnione. Zaznaczyć należy, że w niniejszej sprawie pozwana prawidłowo zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiała się na nią ani też nie złożyła odpowiedzi na pozew. W tych okolicznościach zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego, o którym stanowi art. 339 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny (§ 1). W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§ 2). Domniemanie to zastępuje postępowanie dowodowe jedynie wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972, z. 7-8, poz. 150). Niezależnie jednak od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r., III CRN 30/72).

Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że w świetle obowiązujących przepisów prawa materialnego, twierdzenie strony powodowej, że pozwana pozostaje w zwłoce z zapłatą kwoty 700 zł kapitału pożyczki jest w świetle wskazanego wyżej przepisu uzasadnione. W tym zakresie, brak było powodów dla uznania, że twierdzenia o okolicznościach faktycznych przytoczone w pozwie budzą uzasadnione wątpliwości, a tylko w takim wypadku, wydając wyrok zaoczny, można uznać, że żądanie pozwu nie jest uzasadnione w sposób pozwalający na jego uwzględnienie takim wyrokiem. Co więcej strona powodowa dołączyła do pozwu potwierdzenia wykonania przez pozwaną przelewu na kwotę 0,50 zł, celem potwierdzenia jej danych osobowych, a więc tym bardziej brak było podstaw by przyjąć, że zachodzą wątpliwości, co do nakreślonego w pozwie stanu faktycznego. W ocenie Sądu Okręgowego nie mogą budzić takiej spontanicznej wątpliwości twierdzenia o udzieleniu pożyczki pozwaney i przejściu wynikających z niej uprawnień na stronę powodową w wyniku cesji. Tym bardziej, że do pozwu dołączono umowę pożyczki, jak również potwierdzenie wykonania przelewu kwoty 700 zł. W tym więc zakresie, odwołując się do regulacji z art. 339 k.p.c., powództwo powinno zostać uwzględnione. Uzasadnionych wątpliwości nie budziły również twierdzenia o roszczeniu z tytułu prowizji za udzielenie pożyczki. Prowizja ta wedle apelacji miała wynosić 110,99 zł, a okoliczność ta znajduje potwierdzenie w umowie pożyczki, która zawiera zapisy dotyczące wysokości prowizji.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 810,99 zł równą kapitałowi pożyczki udzielonej pozwaney i prowizji z odsetkami ustawowymi od dnia 27 listopada 2014 r. (art. 481 § 1 i 2 k.p.c.), zgodnie z zakresem zaskarżenia. Sąd Odwoławczy miał przy tym na uwadze, że strona powodowa wносиła o zasądzenie odsetek ustawowych od dnia wniesienia pozwu, który został nadany na adres Sądu w dniu 24 listopada 2014 r. za pośrednictwem przedsiębiorstwa (...), jednakże nie jest to operator wyznaczony o jakim mowa w art. 165 § 2 k.p.c. W konsekwencji za datę wniesienia pozwu należy uznać dzień wpłynięcia przesyłki do Sądu, tj. 27 listopada 2014 r.

W pierwszej instancji strona powodowa utrzymała się ze swoim żądaniem w ok. 80 % i taką część kosztów, na zasadzie art. 100 k.p.c. winna jej zwrócić pozwana. Poniesione w pierwszej instancji przez stronę powodową koszty wyniosły 30 zł. W związku z powyższym pozwana winna zapłacić tytułem kosztów kwotę 24 zł.

Koszty drugiej instancji wobec uwzględnienia apelacji w całości należne, zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. stronie powodowej wyniosły 30 zł i odpowiadały uiszczonej opłacie od apelacji.